Medeniyet kılıfına sokulmuş bir deniyet: Faiz

Ahmet Uzun: “Ribanın [faizin] haram oluşu, günahı ve ribadan kurtulma yolları konularında Kur’ân’da ve Risale-i Nur’da neler zikredilmektedir?”

KUZU POSTLU BİR KURT

Asrımız medeniyetinin inatla koruduğu, savunduğu ve kurumsallaştırdığı haramlardan birisi ribadır, yani faizdir.

Faiz bir üretme ve kazanma aracı değil; bir çalma, gasp etme ve kul hakkı yeme mekanizmasıdır.

Medeniyet kılıfına sokulmuş bir deniyettir.

Kuzu postuna bürünmüş bir kurttur.

Mimsiz medeniyetin kiridir, arsızlığıdır, isyanıdır, günahıdır.

Eskiden baronların ve para babalarının uyguladığı bu kirli çark, günümüz medeniyetinde bankaların önemli bir kazanç kapısıdır.

Yoksa İslâmiyet işe, san’ata, ticarete, üretmeye ve kazanmaya elbette karşı değildir.

FAİZLE İLGİLİ ÂYETLER

Kur’ân faizi kesin bir dil ile kınamış ve yasaklamıştır. Buyuruyor ki:

* “Faiz yiyen kimseler, kıyamet gününde kabirlerinden şeytan çarpmış kimselerin kalkışı gibi kalkarlar. Bunun sebebi, onların, ‘Alış veriş de faiz gibidir’ demeleridir. Hâlbuki Allah alış verişi helâl, faizi ise haram kıldı.”1

* “Allah faizin bereketini giderip onu mahveder. Sadakası verilen malı ise ziyadeleştirir. Allah faizi helâl sayan o kâfirlerden ve haram işleyen o günahkârlardan hiçbirini sevmez.”2

* “Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve eğer gerçek mü’minlerseniz, faiz olarak kalmış alacaklarınızı terk edin.”3

* “Ey iman edenler! Kat kat faiz yemeyin. Ve Allah’tan korkun ki, kurtuluşa eresiniz.”4

* “Yahudilerin zulümleri, pek çok kimseyi Allah’ın yolundan alı koymaları, kendilerine yasaklanmış olduğu halde faiz almaları ve halkın malını haksız yere yemeleri sebebiyle, daha önce kendilerine helâl kılınan temiz ve iyi şeyleri Biz onlara haram kıldık. Onlardan kâfir olanlara da pek acı bir azap hazırladık.”5

RİSALE-İ NUR’DA FAİZ KONUSU

Risale-i Nur’da faiz ile zekât, bencilce ve vahşîce olan iki genel yaklaşımı ifadeyle zihinlere perçinleniyor:

Birisi: “Ben tok olayım, başkası açlıktan ölse, bana ne.”

İkincisi: “Sen çalış, ben yiyeyim.”6

Bediüzzaman’a göre bu iki kelime bütün fitne ve fesadın, bütün ihtilâl ve karışıklıkların, bütün kaos ve sosyal yaraların başında geliyor.

Kur’ân bu iki kelimeye karşı zekâtı emredip, faizi haram kılarak insanlığa kardeşliği, merhameti, yardımlaşmayı, diğergâmlığı ve vermeyi getirmiştir.

Sefih medeniyet ise faizi emrederek yukarıdaki iki kelimede zikredilen cinayetin her ikisini birden işlemiş, insanlığı kaosa ve faciaya sürüklemiştir.

Kur’ân cömertliği emrederken, sefih medeniyet cimriliği emretmiştir.

Kur’ân veren eli üstün görürken, sefih medeniyet alan eli üstün görmüştür.

Kur’ân parayı toplayıp biriktirmeyi yasaklamış7, işi, üretimi ve emeği emretmiş8 iken, sefih medeniyet bankaları para toplama merkezleri olarak kurmuş ve işi ve emeği değil, paranın durduğu yerde para doğurduğu bir sistem olan faizi teşvik etmiştir.

Kur’ân zekâtı emrederek toplum fertlerini kardeş kılmış; kardeşliği yardımlaşma, merhamet, kerem ve kucaklaşma ile sürekli kılmayı ön görmüş iken; sefih medeniyet zengin ile fakir, havas ile avam, üst ile ast arasını faiz ile iyiden iyiye açmış ve toplum fertleri arasında uçurumlar meydana getirmiştir.

Kur’ân toplum fertlerini barıştırmış, sefih medeniyet ise düşman kılmıştır.

BEDİÜZZAMAN’IN TEKLİFİ NEDİR?

Bediüzzaman’ın teklifi nettir. Diyor ki:

“Âyet-i Kur’âniye, âlem kapısında durup, ribâya [faize] ‘Yasaktır!’ der. ‘Kavga kapısını kapamak için, ribâ kapısını kapayınız!’ diyerek, insanlara ferman eder.”9

“Beşer salâh [huzur, barış] isterse, hayatını severse, zekâtı vaz’ etmeli, ribâyı kaldırmalı.”10

Dipnotlar:
1- Bakara Sûresi: 275, 2- Bakara Sûresi: 276 277.
3- Bakara Sûresi: 278, 4- Nisâ Sûresi: 130.
5- Nisâ Sûresi: 160, 161, 6- İşaratü’l-İ’caz, s. 49; Sözler, s. 373; Mektubat, s. 264, 7- Hümeze Suresi; 2.
8- Necm Sûresi: 39, 9- Sözler, s. 373.
10- Sözler, s. 648.